

[Justitsministeren.]

saadant Spørgsmaal, som at Fabrikant Jacobsen eventuelt paa Grund af en økonomisk vanskelig Situation, en Nødssituation el. lign. var gaaet ind paa Ting, som han under andre Omstændigheder ikke vilde være gaaet ind paa, kunde være fremdraget dengang, det forelaa jo. Ligesaa forelaa Statsbanernes formentlig uheldige Optræden over for ham. Det var Domstolens Opgave at paadømme disse Spørgsmaal, for saa vidt de var blevet forelagt Domstolene. Justitsministeriet kan det ikke vedrøre. Først i 1935 har Justitsministeriet overhovedet haft noget med denne Sag at gøre.

Den ærede Forespørger vilde hævde, at Byretsdommen, der er afsagt i 1932, indeholdt Forudsætninger om, at den tidligere afsagte Højesteretsdom hvilede paa et urigtigt Grundlag. Jeg kommer til at udvide de Citater, det ærede Medlem i saa Henseende kom med. Han citerede fra Byretsdommen:

„At Tiltalte formentlig med Føje kan bebrejde Banerne, at man ikke, inden han underskrev Kontrakten, udtrykkelig gjorde ham opmærksom paa, at man da havde erstattet den af Arkitekt Dahlerup Berthelsen udarbejdede Arealplan, til hvilken Plan Banernes Tilbud jo henviste, med en anden, af Banernes Personale udarbejdet Plan . . .“.

Saa standsede det ærede Medlem. Men hvilket Resultat kom Retten til? Den siger:

„. . . maa Retten paa den anden Side holde for, at Tiltalte, som paa dette Punkt har faaet fuld Oprensning eller i hvert Fald den af ham selv forlangte Oprensning, har savnet tilstrækkelig Føje til at fremsætte de foran refererede Udtalelser.“

Saaledes kan man efter min Mening ikke citere, naar man — som det ærede Medlem sagde under sit voldsomme Angreb paa Statsbanerne — ønsker at dele Sol og Vind lige.

Det ærede Medlem har Ret i, at Sagen for saa vidt staar paa, juridisk, om Seglet har været brudt eller ej, og det ærede Medlem gav, saa vidt jeg forstod, i sin Oversigt nu sidst Tinget det Indtryk, at det var der ingen Tvivl om, at det havde været. Maa jeg ikke læse op, hvad Byretsdommen siger i den Henseende:

„Om dette Spørgsmaal skal bemærkes“ —, det staar Side 14 i Udskriften — „at selv om Muligheden for, at sligt kan være passeret, ganske vist under særligt Hensyn til den Tilstand, hvori Seglet paa Kon-

trakten nu befinder sig, ikke kan udelukkes, foreligger der dog paa den anden Side ej heller noget som helst Bevis for, at der virkelig er foretaget saadanne Transaktioner med Kontrakten og den denne vedhæftede Plan af de under Statsbanerne ansatte Embedsmænd eller af det øvrige Personale. Det skal i denne Forbindelse særlig fremhæves, at den Omstændighed, at Seglet — som foran nævnt — nu er ret stærkt beskadiget, ikke alene er noget afgørende Bevis, idet Seglets beskadigede Tilstand ogsaa under andre Forudsætninger kan have sin ganske naturlige Forklaring.“

Og derefter opererer det ærede Medlem, som om det var dokumenteret og fastslaaet i Byretsdommen, saa vidt jeg forstod ham, at Seglet var brudt, og at dette var sket af Embedsmænd under Statsbanerne, og at Statsbanernes Administration derfor havde de og de og de Forpligtelser. Saaledes kan man i hvert Fald ikke ræsonnere, og hvis en Justitsminister begyndte at ræsonnere saaledes, vilde det unægtelig ramle med Straffesager her til Lands. Men naar der er anlagt en Sag, maa der skaffes Bevis, og kan der ikke skaffes noget i Retning af Bevis, hvad der ikke er sket her, kommer det Tiltalte til gode — endogsaa selv om disse er Statsembetsmænd; ja, selv om de er ansat under De danske Statsbaner.

Derfor, hvis der er Fejl i Byretsdommen af 1932 — da i hvert Fald ikke de Fejl, som det ærede Medlem her søgte at paa-pege —, saa var og er Adgangen til at berigtige disse Fejl efter dansk Ret Appel til overordnet Domstol. Jeg er selvfølgelig ikke i Stand til at vurdere Grundene til, at denne Appel ikke fandt Sted. Det ærede Medlem gav en — hvis den var rigtig — uhyggelig Beretning om, hvad der foranledigede Hr. Jacobsen til ikke at appellere. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har Ret, men som Sagen foreligger mange Aar efter for Justitsministeriet, maatte dette spørge: Hvorfor er Adgangen ikke benyttet? Ministeriet har ikke nogen Adgang til at anvise nogen anden Udvej end at appellere en Sag, som man ikke er tilfreds med, til den overordnede Domstol. Det vilde være meget mærkeligt, om man kom ind paa her til Lands at undlade dette og saa efter et vist Antal Aar anmode det høje Folketing om at tage Affære.

I Virkeligheden fik man det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser i denne Forbindelse, at det ogsaa var hans særlige Ønske at rette et voldsomt Angreb paa Statsbanerne. Om det er berettiget eller ej,